

CAROLINA NEURATHOVÁ

ZASLEPENÍ

Thriller ze švédského finančního světa,
inspirovaný skutečnými událostmi

HOST

The background is a solid red color, bisected by a diagonal white line that runs from the top right corner towards the middle left. The word "HOST" is centered in the red area.

HOST

CAROLINA NEURATHOVÁ

ZASLEPENÍ

CAROLINA NEURATHOVÁ

ZASLEPENÍ

BRNO 2017

Fartblinda

Copyright © Carolina Neurath, 2016

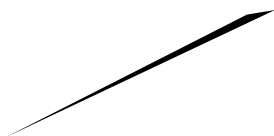
Published by agreement with Stockholm Noir Agency

Translation © Romana Švachová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

ISBN 978-80-7577-162-9

PROSINEC 2013

Otevřela oči a okamžitě pocítila tlak na hrudi. Stres. Takže ani spánek nepomohl. Širokými dřevěnými žaluziemi se však dovnitř neprodíraly žádné neodbytné sluneční paprsky. Venku byla ještě tma. Musel ji vzbudit telefon, který zavibroval na nočním stolku. Rozsvícený displej osvětloval strop ložnice. Zamžourala do tmy, natáhla se pro mobil a otevřela zprávu. Když začala číst, sevřely se jí útroby. Posadila se na okraj postele a rozsvítila lampičku. Zrychlil se jí tep.

Je mrtvý.

Zprávu jí poslal jeho bývalý advokát. Končila větami:

Vím, že jste se v poslední době stýkali. Ocenil bych, kdybyste o tom nepsala jako o nějaké senzaci.

Natáhla se pro modrou kostkovanou flanelovou košili, která ležela na vrchu hromádky oblečení na židli. Na displeji zvolila možnost zavolat zpět a přešla do obývacího pokoje. V uchu jí zněl táhlý vyzváněcí tón. Nakonec se ozvalo jen upozornění hlasové schránky. Odkáslala si, přitiskla si telefon k uchu ramenem a zapnula si vrchní knoflíky košile.

„Tady Beatrice Farkasová. Dostala jsem vaši zprávu. Ještě se ozvu. Vezměte to.“

Ukončila hovor a přitiskla si telefon k hrudi. Zůstala nehybně stát uprostřed svého podkrovního bytu se zkosenými stropy a tmavými trámy. V pokoji to vonělo po knížkách. V přeplněných poličkách knihovny se spolu s klasickými antikvariátními úlovky tísnily moderní romány a americké ekonomické tituly.

Začala bosky přecházet po dřevěné podlaze sem a tam. Podlaha při každém kroku jemně zavržala. Znovu si přečetla zprávu. Na konci se zarazila. *Jako o nějaké senzaci*. Nejspíš si o ní myslí, že je naprosto bezcitná. Jako by něčí úmrtí považovala za žhavou novinku, se kterou může vyrukovat jako první. To by ostatně odpovídalo i tomu, že jí nebere telefon. Potřebovala s někým mluvit. Na mysli jí vytanul Harald. Vysvětlila by mu, že sice má zajímavou informaci, ale psát o tom nechce. Vzápětí to zavrhl. Nepředpokládala, že by to její šéf dokázal pochopit a že by s jejím rozhodnutím souhlasil. Harald by se na základě svých zkušeností z bulváru nepochybně nechal strhnout novinářskou vášní. Jenom by si tím koledovala o hádku.

Vytáhla z kabelky sluchátka a zavolala advokátovi ještě jednou. Naslouchala vyzvánění a přejížděla očima po střechách okolních domů. Nažloutlé pouliční světlo zabarvilo rychlostní silnici, která obepínala severovýchodní břeh ostrova Riddarholmen. Do bezhvězdne oblohy se pomalu vpíjela stopa po letadle.

Vytáčela to číslo znovu a znovu. Chlad se jí zabodával do kůže na nohou. Někdy bylo obsazeno, jindy se opět dovolala do hlasové schránky. „Je nám líto, ale..“

Předklonila se a opřela se lokty o desku jídelního pultu, který rozděloval místnost na kuchyňský kout a obývací pokoj. Po celém jídelním pultu se válely propisky, lepicí papírky a neotevřená pošta.

Nesnášel ji už od začátku. Stejně jako většina ostatních velkých ryb z bankovní a finanční sféry. Jejich nepřátelství přicházelo ve vlnách. Sem tam jí někdo naopak projevil obdiv. On nakonec taky. Začal se s ní dělit o zajímavé informace. O takové, z nichž se snadno daly vytvořit poutavé zprávy. V poslední době se však choval ublíženě, volal jí pozdě v noci, aby se vypovídal ze vzteku na bývalé kolegy z vedení banky. Zvedala to, jen když na to měla čas a energii. Včerejšek k takovým večerům nepatřil.

Beatrice otevřela ledničku, očima přelétla poličku plnou sýrů halloumi a čokoládových keksů a vytáhla dvoulitrovou lahev coca-coly. Pokojem se rozlehlo praskání unikajícího oxidu uhličitého. Posadila se na jednu z vysokých židlí u jídelního pultu a zapnula počítač. Zůstala u něj až do rána, pročítala si novinky na internetu. Čekala, až se k někomu dostane to, co ona už věděla. Odtrhla se od monitoru, jen když si potřebovala dolít colu. Zpravodajské weby se aktualizovaly pomalu.

Ztěžka si povzddechla. Zastrčila si za ucho pramen nazrklých vlasů, který jí spadl do čela. Ne. Nechtělo se jít dělat práci za večerní bulvár. Nechtěla volat příbuzným ani policii. Myšlenky se do ní zařezávaly jako malé nože. Potřebovala se z toho vyspat.

Jistěže tu nebyla nouze o lidi, kteří mu přáli jen to nejhorší. Kvůli selhání Stockholmské obchodní banky přišlo o své investice přibližně patnáct tisíc akcionářů. Nařčení z tunelování se nakonec objevilo i na průčelí budovy. Někdo rozbil okna a posprejoval prosklené přední dveře. Teď se na nich vyjímal velký, krvavě rudý nápis „podfukáři“. Pro některé akcionáře to znamenalo ztrátu pár tisíc, jiní přišli o veškerý majetek.

O dvě hodiny později, něco málo po páté ranní, se na stránkách *Aftonpressu* objevil první článek s titulkem *Ve čtvrti Östermalm*

byl nalezen mrtvý manažer banky. I když se to dalo očekávat, roztrpčilo ji to. Možná že o tom opravdu měla něco napsat sama. Uveřejnit alespoň krátké oznámení na webových stránkách hospodářského deníku, v němž pracovala. Jen stručnou zmínku, aby dala najevo, že to ona — a tedy *Dagens Finans* — o tom věděla jako první.

Webový článek se během další hodiny aktualizoval. Soustředěně ho pročítala, neušlo jí jediné čerstvě připsané písmenko. *Podle dostupných informací bylo tělo nalezeno po půlnoci na chodníku před jedním z domů s luxusními byty na ulici Strandvägen, kde mrtvý bydlel, oznamoval zjevně narychlo sepsaný odstavec. Vypadalo to, že nějaký policista si pustil pusu na špacír. Někdo omotaný kolem prstu bulvárního reportéra.*

O několik minut později byl článek doplněn o vyjádření manažerova staršího bratra. Někdo ze šesti novinářů podepsaných pod článkem musel toho muže kontaktovat. Nejspíš ho probudil a hned ho o té události informoval. A podle všeho ho taky přinutil potvrdit domněnku, že v případě pádu z balkonu šlo nepochybně o sebevraždu. Bratrova odpověď, že „jinak by to přece nedávalo smysl“, a tvrzení anonymního zdroje, který „ví, že to tak bylo“, postačovaly k tomu, aby novináři dospěli k vlastnímu závěru. Jenže bratři spolu neudržovali žádný kontakt, nevidali se dokonce ani o Vánocích, aspoň podle informací, které měla k dispozici. Ale o takových podrobnostech neměli bulvární reportéři ani ponětí.

A možná to nakonec ani nebylo důležité.

Po cestě do redakce zachytila koutkem oka další titulky. Zářily ze sytých žlutých plakátů na reklamních obrazovkách, zatímco se spěšně prodírala vrstvou sněhu v uličkách Starého Města. *Top manažer S-Banky nalezen v noci mrtvý. A podtitulek: Podezření na sebevraždu.* Dokázala si představit, jak se banda v *Aftonpressu*

dobře bavila, když ten plakát vymýšlela. Jak pod tlakem situace slovíčkařili, jak někdo dostatečně rázný protlačil do podtitulku ono tučně zvýrazněné „sebevraždu“, někdo jiný zase kladl důraz na „mrtvý“ a „v noci“. Jak se všem vlévaly do žil vlny adrenalinu a testosteronu.

Aftonpress byl jediné periodikum, jehož zaměstnanci se nejspíš vůbec nezamýšleli nad tím, co si o nich bude myslet jejich okolí. Jeho investigativní reportéři, kteří byli považováni za jakési celebrity, byli vždy jen muži. Muži, kteří se stýkali s veškerou politickou elitou. Ženy, které do deníku přispívaly, byly většinou modelky, jež čtenáře informovaly o nejnovějších dietách a k článkům často připojovaly své fotografie, obvykle doplněné o glosu *Outfit dne*.

Prošla uličkami, zamířila přes most k parlamentní budově a sešla na Drottninggatan. Všechno tu vypadalo jako obvykle. Další obyčejný den. Mladý muž v pérové bundě tlačil po proměně kočárek. Postarší dáma v tmavé kožesinové čepici bezcílně přecházela podél výloh obchodů a dva muži v obleku spolu za chůze rozmlouvali.

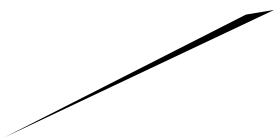
Nedokázala pochopit, že je mrtvý. Přijmout to. To přece nemůže být pravda! Proč by se zabíjel? A co jí chtěl říct, když jí v noci volal?

V redakci znovu otevřela stránky zpravodajských webů. Spekulace o sebevraždě ještě nabobtnaly. Morální kompas zůstal pohozen kdesi v nenávratnu. Dokonce už i její kolegové publikovali text z tiskové agentury, ten byl ovšem založen zase jen na informacích *Aftonpressu*. Nechápala, jak k tomu vůbec mohlo dojít. V případě sebevražd média obvykle žádné podrobnosti nezveřejňovala, alespoň dokud se někdo z příbuzných mrtvého nerozhodl k věci veřejně vyjádřit a otevřeně o ní promluvit. Ale zdálo se, že poté co *Aftonpress* zatlačil na bratra zesnulého, neostýchali se o tom psát ani ostatní novináři.

Měla chuť redaktorům jejich webu připomenout, že *Dagens Finans* jsou především hospodářské noviny. Ale bylo jí jasné, že by to nedokázala podat věcně. Jen by se kolem toho strhla další zbytečná hádka.

Faktem bylo, že díky jejímu kontaktu ztratila Stockholmská obchodní banka značnou sumu peněz a že ho z banky následně vyhodili. Přišel téměř o všechno. Ale vzít si život? To ne. To by nedokázal. Nasadila si sluchátka a začala obvolávat své kontakty z řad bývalých zaměstnanců banky, pak ty z útvaru bankovní inspekce a nakonec lidi z EBM, Úřadu pro odhalování finanční kriminality. Musela zjistit, jestli ještě někdo jiný ví to, co ona, a pokud ano, tak kdo to je.

DUBEN 2013

Pevně svíral lahev šampaňského a otáčel jí proti směru hodinových ručiček. Korek mu vyskočil do dlaně a tekutina vybublala ven. Po hrdlu lahve stékala pěna.

„Sakra, pardon.“

Peder af Rooth se to odpoledne hnal od pokladny v Systembolaget, prodejní síti s alkoholem, ke svému maserati zaparkovanému před vchodem do obchodu, stojícího nedaleko náměstí Östermalmstorg. Všechn ten spěch byl však k ničemu — za stěrači už stejně ležel povědomý žlutý lístek s pokutou. A možná že pak pohodil tašky s lahvemi na sedadlo spolujezdce příliš prudce a zbytečně rychle prokličkoval městem. Ale už se stalo.

Osušil lahev utěrkou a nalil šampaňské hostům, manželům Rehnskiöldovým.

Domem se linula slabá vůně levandule. Svíčky plápolaly a na pozadí hrála jemná hudba. Tabulemi vysokých francouzských oken v obývacím pokoji bylo vidět, jak jarní slunce pozvolna mizí za mostem spojujícím ostrov Lidingö se zbytkem stockholmské pevniny. A jak se na hladině moře odráží třpyt oblohy.

„No jo, Peder se umí velice dobře postarat o to, aby se vlk nažral a koza zůstala celá,“ zahřímal Otto Rehnskiöld, zatímco chodil se skleničkou šampaňského po pokoji a obhlížel dekorace

rozestavené v políčkách plastového nábytku. „No jen si to představte. Byt v centru a barák na idylickém předměstí. Kdo tohle má?“ A zatímco si pohrával se smaragdovou vázankou, odpověděl sám sobě: „Určitě ne Otto Rehnskiöld.“

Pro předsedu představenstva Stockholmské obchodní banky bylo poměrně typické, že sám o sobě mluvil ve třetí osobě.

„Rád bych ti připomněl, že to byl tvůj nápad,“ zamumlal Peder. A měl pravdu. Když Otto přišel s návrhem, že by koupě bytu v jedné z östermalmských nemovitostí v centru města mohla být dobrá investice, nikdo z představenstva jako obvykle neprotestoval. S největší pravděpodobností o výhodnou investici opravdu šlo, faktem bylo však také to, že Otto rád zahrnoval vedoucí pracovníky banky nejrůznějšími luxusními výstřednostmi. A přestože se pak na byt složil spolu s ostatními akcionáři, ze všeho vyšel jako ten nejvelkorysejší. Média samozřejmě koupí bytu do jisté míry zkritizovala, ale to se dalo očekávat. Novináři pro tohle holt nikdy neměli pochopení.

Peder se pokoušel vyhnout Ottově pohledu. Neměl chuť se o tom bytě bavit. Věděl totiž, že co nevidět vejde do pokoje Sophie. Nechtěl se svou manželkou znovu zabřednout do další diskuse o bytě. Sophie se už i tak začala povážlivě vyptávat na jeho časté přespávání v takzvaném ředitelském bytečku.

„No ale mě by zajímalo, jestli ten byt vůbec používáš? Nebo je to jenom takový, řekněme, doplněk?“

„Vždyť víš, že ho používám,“ odtušil Peder. Připomenout mu, kolik večerí a sklenek alkoholu tam s různými investory v posledním roce snědli a vypili, se však neodvážil. Kéž by už Otto zmlkl.

Peder se raději obrátil k Ottově manželce Heléne a zeptal se jí: „No a jak se poslední dobou daří vám?“ Sám slyšel, jak nepřírozně a nuceně to zní. Nestihla však ani otevřít ústa, natož odpovědět. Dveře do kuchyně se otevřely.

Do pokoje vešla na vysokých podpatcích a v tmavěmodrých koktejlových šatech Sophie af Roothová. Šaty zvýrazňovaly její štíhlou postavu. Když chtěla, dokázala být velmi okouzlující.

„No tobě to ale sluší!“ zvolala Heléne.

Peder přelétl očima své oblečení. Měl na sobě tmavé kalhoty od obleku a světlemodrou košili jako po celý den v bance. Mrkl na svou manželku tmavězelenýma očima a pousmál se. Pak ze stříbrného tácu pozvedl poslední sklenici a nalil jí šampaňské. Měl široké, pečlivě udržované obočí a opálenou pleť. Kruhy pod očima ho nicméně jasně usvědčovaly z nedostatku spánku a hektického pracovního tempa. Jeho žena mu úsměv oplátila. Pohodila čerstvě upravenými světlehnědými vlasy a vzala si od něj skleničku.

Sophie dopila šampaňské, vyslechla si projevy uznání nad výběrem tmavěmodrých polštářků s květinovým vzorem a spolu s hosty náležitě vychválila scénérii za okny a západ slunce. Pak se vrátila do kuchyně, vytáhla z trouby červenou zapékací formu s domácími karbanátky z rybího masa a mořských plodů a přenesla pokrm do jídelny. V kuchyni pak přelila do omáčníku citronovou omáčku a spolu s bramborami a hráškem pokapaným máslem ji naservírovala na stůl.

„Můžete ke stolu!“ zavolala z kuchyně směrem do obývacího pokoje.

„Takže vy si posluhujete sami,“ zakroutil Otto hlavou. „Nechápu, proč si na to někoho nenajmete. Nikdo ti nesežere, že na to nemáš, Pedere.“

Sophie si dala ruce v bok a překontrolovala stůl.

„Tak. Všechno je přichystané.“

Peder vysunul Heléne židli a očima přelétl stůl. Na ubrusu ležely stříbrné příbory, světlé, jemně nachové růže a starožitný

francouzský porcelán s drobnými zlatými ozdobami. Ale copak nebude žádný předkrm? Na co zase myslela? Bylo jen otázkou času, kdy to Otto začne komentovat. I když zrovna v tu chvíli se zdálo, že si vzal do hlavy něco jiného.

„Takže když mám tu čest usednout vedle hostitelky, zajímavě by mě, jestli tu posedí s námi, nebo bude celý večer pobíhat sem a tam, do kuchyně a zpátky?“

„To přežiješ, Otto,“ odpověděla mu Sophie a položila mu ruku na rameno. Peder na ni mrkl. V tomto ohledu byla jeho žena k nezaplacení. Neměla problém vyjít téměř s kýmkoliv, s kým bylo zapotřebí udržovat dobré vztahy.

Peder se natáhl pro omáčku a přelil si ji přes vařené brambory. Všiml si, že Otto začíná brunátnět, což se stávalo, jen když byl opilý nebo rozčilený. V tuto chvíli platilo obojí. Rozhorlil se, ale nakonec svůj vztek obrátil proti Feministické iniciativě, která v poslední době dostávala v médiích čím dál více prostoru.

„Někdy by se měl udělat výzkum, do jaké míry se píše o všech těchto levičáckých stranách o jedné věci na úkor toho, co se řeší v opravdové politice.“

„Každý novinář je komunista, to přece není žádná novinka,“ odpověděl mu nevzrušeně Peder a Heléne přitakala. Sophie ani nezvedla oči od talíře. V tichosti jedla dál.

„Problém je v tom, že všichni tihle nevzdělaní pitomci mají vždycky plnou hubu řečí,“ odsekl Otto a otřel si ústa látkovým ubrouskem. „Jen si představte, že by to tu pořád fungovalo jako před sto lety. To se ještě váha hlasu určovala podle příjmu. A já se ptám — k čemu je vůbec dobrý nějaký jiný systém?“

„No tohle ale nikde na veřejnosti neříkej, jinak se na tebe vrhnou jako hladoví psi,“ poradil mu Peder a napíchl si na vidličku kus brambory a karbanátku. „Na druhou stranu, jestli mermomocí chceš, skvělou příležitost budeš mít příští týden na čtvrtletní konferenci. Aspoň by novináře něco rozptýlilo

a nestrefovali by se jenom do mě.“ Když to říkal, přelétl očima Sophii a Heléne v naději, že se jeho vtipu zasmějí, ale ani jedna z žen už jejich rozhovoru nevěnovala pozornost.

„Ale podívejme se. To je mi novinka! Odkdy se tobě protivi světla reflektorů?“

Otto se své poznámce zasmál sám.

Konverzaci přerušil dusot na schodech. Do jídelny vběhli dva chlapci, osmiletý a desetiletý syn Peder a Sophie. Za nimi vešla do místnosti chůva s dvouletým batoletem v náručí. Při pohledu na děti se Sophie poprvé za celý večer zatvářila radostně.

„Ahoj, zlatička,“ pozdravila je, zvedla se od stolu a objala oba chlapce najednou. „Tak co, už jdete do postele?“

„Jsou tak rozkošní,“ ozvala se Heléne, která se dívala střídavě na Sophii a na děti. „Jak se máte, kluci?“ zeptala se pak, ale nikdo jí neodpověděl.

Otto si děti nevšímal a neobtěžoval se pozdravit ani chůvu. Namísto toho se naklonil blíž k Pederovi a pokračoval v hovoru.

„Podívej se, faktem je, že v tomhle levičákově je prostě nemožné normálně vést jakoukoliv firmu. Všechna ta byrokracie, přehnaná minimální mzda, ty ostatní hovadiny. Úplně chápu, proč se všichni stěhují pryč. Kdybys měl víc rozumu, udělal bys to taky.“

Peder se otočil k synům.

„Už jdete na kutě?“ zeptal se a rozčuchal tomu mladšímu vlasy.

„Tati, můžu si dát bramboru?“

„Ale ne, určitě už máte vyčištěné zuby, ne?“

Děti se objaly s rodiči a vydusaly po schodech nazpět do druhého patra. Peder se znovu otočil k Ottovi. Ten pokračoval v rozhovoru, jako by ho nikdo nepřerušil.

Večeře s Rehnskiöldovými pokládal Peder za nutné zlo. Jak Otto kdysi dávno prohlásil, měly stmelit jejich vzájemný vztah

generálního ředitele a předsedy představenstva. Postupně se však z večerí stala v režii manželek jen jakási výroční rutina. Peder si byl navíc dobře vědom toho, že Otto mohl v podstatě kdykoliv vypustit z úst něco, co by doma odstartovalo další hádku, jen co Rehnskiöldovi nasednou do auta a zase na rok zmizí.

Sophie se v poslední době změnila. Až příliš často ho kritizovala anebo zpochybňovala to, co jí řekl. Zdálo se, jako by přišla na to, že jí vlastně nevyhovuje role ženy v domácnosti. On už měl přitom plné zuby toho, jak si neustále stěžuje, že to jediné, čemu se za posledních deset let věnuje, je péče o vzhled, oblečení anebo o domácnost. Vždy se o něj přece starala. A byla hotový expert na to, jak vybrat takové věci jako nové polštáře, deky nebo ubrusy. Ale teď jí najednou začalo vadit, že nikdy neměla možnost zužitkovat znalosti nabyté studiem podnikové ekonomiky. Studium ovšem nikdy nedokončila. Peder nesnášel ty její věčné řeči o tomtěž: *Chci se učit, chápeš, vzdělávat. Porozumět politice a ekonomii. Mít větší přehled a...*

Sophie zase zmizela v kuchyni a vzápětí se vrátila s podnosem s několika druhy sýrů, kuličkami hroznového vína, sušenkami a sklenicí fíkové marmelády. Spolu s Heléne pak znovu mlčely, zatímco Peder a Otto diskutovali o politice. Jakmile se však konverzace stočila ke společným známým, o dvacet let starší Heléne rychle prokázala, že ví, jak zaujmout posluchače, a umí dobře odvyprávět historku. Svým tichým, chraptivě dramatickým hlasem začala vyprávět: „A to jste slyšeli? Sama jsem tomu ze začátku ani nechtěla věřit, ale...“

Peder posbíral ze stolu talíře a zamířil do kuchyně, aby je umyl. Pomlouvání ostatních bylo dobrým důkazem toho, jak se všichni baví na účet všech. Dokázal si představit, co asi Heléne říká při jiných příležitostech, na večerích u jiných párů, za jeho nepřítomnosti.

„No jo, ten tvůj manžilek, to je přece jenom chlap snů,“ prohlásil Otto.

Už tak měl výrazný hlas, ale s každou dopitou sklenkou vína mluvil ještě hlasitěji. To bylo nepříjemné samo o sobě. Peder Ottu nicméně znal a tušil, že mezi řádky bude navíc ukryta kousavá ironie. Domyl nádobí. Bylo mu těžko, po jídle se cítil plný a trochu opilý. Unavený. A z jídelny k němu doléhaly další a další výrocky předsedy představenstva.

„No jen si to představte! Dobrovolně umývat nádobí!“

„Nikdy mě nepřestane překvapovat,“ pousmála se Sophie. Na nepatrnou chvíli zazářily její bělostné zuby. Vzápětí se natáhla přes stůl, aby hostům dolila víno.

„To já dobře vím,“ odtušil Otto, vzal si kousek zralého Brie de Meaux a natřel si ho tlustou vrstvou marmelády. „A víš co? Drž se ho. Dalšího takového totiž nenajdeš.“ A než si sýr vložil do úst, dodal: „Ale to už samozřejmě sama dobře víš.“

„Otto!“ vyjekla Heléne, zpražila ho pohledem a natáhla k Sophii ruku. „Nevšímej si ho.“

Sophii se stáhl žaludek. Věděla, že Otto často rychleji mluví, než myslí, a že jeho řeči občas nemají vůbec žádný smysl. Helénina reakce jí nicméně prozradila, že v tomto případě to přece jen něco znamená.

„Naposledy, tohle bylo naposledy,“ opakoval Peder znovu a znovu — jako vždy po večerích s Rehnskiöldovými —, zatímco si rozepínal košili. Pak ji pohodil na sametem potaženou stoličku u postele, zamířil do koupelny a zabouchl dveře.

Dřív Sophii většinou pobavilo, když se Ottovi povedlo Pedera takto rozčítit. Toho večera však měla jiné myšlenky. Rozhlédla se po ložnici. Pohled jí padl na Pederovu koženou aktovku opřenou o noční stolek. V tu chvíli Peder vyšel z koupelny, lehl si do postele a nechal hlavu těžce dopadnout na polštář. Natáhl

ruku a chvíli zápasil s kabelem lampičky na nočním stolku, než se mu konečně povedlo najít spínač a zhasnout, aniž se v posteli musel převracet.

Ona sotva ulehla a přikryla se a jemu už ztěžkl dech. Vzápětí začal chrápat — znělo to jako nastartovaný traktor. Neměla nejmenší šanci usnout. Avšak místo toho, aby jako obvykle prostě vytáhla ze zásuvky zátky do uší, shrnula ze sebe příkrývku a vstala. Přes tmavou hedvábnou noční košilku si přehodila světlorůžový župan. Potichu přešla k jeho nočnímu stolku a vzala z něj mobilní telefon. S telefonem v ruce tam pak chvíli zůstala stát a pozorovala svého muže, jak s pootevřenou pusou spí.

Husté hnědé kadeře měl rozhozené po polštáři. Všimla si i toho, co by ostatním nejspíš uniklo: že Pederovi už nad čelem řídnou vlasy a že kadeřník mu zapomněl vyškubnout několik šedých nitek na zátylku. Oční víčka se mu jemně chvěla, jako by se mu už něco zdálo. Ostré chrápání na chvíli ustalo. Ztuhla a v duchu se připravovala na to, že se každou chvíli probudí. Znovu však začal zhluboka dýchat.

Sehnula se a popadla i aktovku. S úlovky v ruce se vyplížila z ložnice. Zamířila ke schodům a sešla do kuchyně. Pak za sebou zamkla oboje dveře.

Položila mobil i aktovku na stůl, u něhož obvykle snídali. Stočila si vlasy do volného drdolu a znovu vzala do ruky telefon.

Zadala číslice 1968. Věděla, že Peder dřív používal jako zámek telefonu právě rok svého narození.

Zbývají dva pokusy, oznámila jí zpráva na displeji.

Tak dobře. A co tenkrát ve Verbieru ve Švýcarsku? Neodemkl tehdy ten zámek u skříňky na lyže zase jejím rokem narození? Asi by nebylo moc rozumné používat tentýž kód i na svém telefonu. Ale co kdyby?

Zadala 1972.

Telefon nesouhlasně zavibroval a na displeji znovu vyskočilo chybové upozornění.

Neodvažovala se zkoušet další možnosti. Kdyby vyčerpala i poslední pokus, mobil by se zablokoval. Naděje, že si konečně udělá jasno v tom, co se děje, se v tu chvíli značně ztenčily. Natáhla se po aktovce a vytáhla z ní notebook.

Jako první vyzkoušela kombinaci Ronja1981. Ronja byla fenka labradora, se kterou Peder vyrůstal. Roku 1981 zemřela. Sophie si před několika lety, když spolu leželi v posteli a Peder zrovna rezervoval hotel na jejich novoroční dovolenou, povšimla, že právě tuto kombinaci použil k odemknutí počítače. Jeho prsty tehdy hbitě přeletěly klávesnici, ale ona přece jen stihla zaznamenat, co stiskly. Chvilí pak nad heslem přemýšlela. V době, kdy se s Pederem seznámili, zhruba v jeho pětadvaceti, mluvil o fence jako o stvoření, se kterým měl ten nejbližší vztah na světě. Když jí pak vyprávěl, jak museli Ronju nechat uspat u veterináře, bylo to jedinkrát za celou jejich známost, kdy ho viděla se slzami v očích. Nedokázal ani doříct větu o tom, jaké to bylo, když se pak s otcem vracel domů a v ruce svíral jen obojek.

Šedý kruh uprostřed obrazovky se divoce roztočil. Sophii se překvapením rozšířily světlemodré oči. Na displeji se rozsvítila uvítací obrazovka a jí po zádech přeběhl mráz. Zaklonila se a opřela se o opěradlo designové kuchyňské židle z vyztuženého plastu a s kovovými nohama ve tvaru Eiffelovy věže. Mlčky přejížděla očima po ikonách na obrazovce. Plocha počítače byla zaplněná různými složkami a dokumenty.

Spěchat nemusela. Peder se jen tak neprobudí. Zvedla se a vložila do kávovaru na lince kapsli.

Co to dělá? To bude opravdu riskovat, že se dozví něco, co vlastně ani vědět nechce? Ať už se děje cokoliv, stejně by se nemohla rozvést. Anebo je paranoidní? Možná prostě nic nenajde.

Převázala si v pase župan a sedla si zpátky k zářivě bílému stolu. Stříbrnou lžičkou si zamíchala espresso. Předklonila se a do příslušné kolonky znovu vepsala heslo, aby odemkla počítač, který tou dobou už přešel do režimu spánku. Pod látkou noční košilky jí prudce bušilo srdce a ruce se jí nad klávesnicí jemně chvěly.

Nejdřív klikla na ikonu e-mailu. Mezitím, co se schránka aktualizovala, Sophie otevřela dva záhadně pojmenované dokumenty uložené na ploše: „edge“ a „ocenění“. Zajímavé, i když pro ni téměř nesrozumitelné informace. Pak se znovu podívala do e-mailové schránky.

Z obrazovky na ni téměř vykřikla jedna ze zpráv od Otty Rehnskiölda, a to hlavně díky předmětu e-mailu nadepsanému velkými písmeny: *HOVADINA*. Otevřela konverzaci a začetla se do řetězu odpovědí. A jak četla, čím dál víc a víc třeštila oči.

Stockholmská obchodní banka byla tradiční a prestižní banka, proslulá především vysokými premii, jež pravidelně vyplácela svým zaměstnancům. Mladí finančníci se doslova předháněli, aby se do banky dostali na stáž. Peder nepotřeboval čas na rozmyšlenou, když mu Otto Rehnskiöld nabídl místo generálního ředitele. Nabídka přišla přesně ve chvíli, kdy už měl po krk fádni práce u pojišťovací společnosti, kde tehdy působil na též pozici.

„A kdy že mám podat výpověď?“ odvětil nevzrušeně v půli telefonátu s Ottou — hlavně proto, aby nezněl přehnaně snaživě.

„Včera,“ zněla lakonická odpověď.

„Víš co, poradím se o tom se ženou. Do čtyřiačtyř hodin ti dám vědět.“

„No to je mi klišé, jako by sukně měly hlavu i na něco jiného než na čepici,“ odfrkl Otto a společně se tomu zasmáli.

Smlouvu sepsali dalšího dne. Peder měl dostat jednorázově deset milionů jako bonus za přechod k S-Bance. Základní příjem

nového generálního ředitele činil patnáct milionů ročně, což byla ale pořád jen část, jak sliboval Otto. Bonusy pro vedoucí pracovníky banky se v posledních letech přehouply přes třicet milionů na hlavu a v rekordním roce šlo prý téměř o čtyřicet milionů.

„I když většina představenstva má slepičí mozek,“ dodal Otto, když sestavovali smlouvu. Tentokrát už se svojí poznámce zasmál sám, to však nebylo nic neobvyklého. Svým způsobem byl tento jeho zvyk vyvážen tím, že vtipům ostatních se smál zřídka.

Otto byl nástupcem druhé generace Rehnskiöldů ve vedení banky. Na počátku devatenáctého století, v době, kdy se švédští socialisté a anarchisté prodírali k moci, založil banku jeho dědeček. To ovšem byla doba, kdy banky fungovaly úplně jinak — vzdáleně od přebujelého zadlužení domácností i od počítačem evidovaného obchodu s akciemi.

Vyjel soukromým výtahem do kancelářského patra, kde ho už zpoza dveří uvítal tlumený zvuk pracovního ruchu. Vchod vyhrazený jen řediteli banky byl prý důležitý. Když Peder do banky nastoupil, Otto mu vysvětlil, že někdo na jeho místě by „neměl mít povinnost zdravit se s plebem každé ráno, sotva dorazí do práce“.

Dveře výtahu se za ním nehlučně zavřely. Pracovní oběd se příliš protáhl a on dorazil do banky nečekaně pozdě. Konečně zamířil do kanceláře. Vzápětí za ním zaduněly rychlé, rázné kroky, přestože zátěžový koberec na chodbě obvykle dokázal takové zvuky bez potíží utlumit. Po očku se ohlédl. No jistě, neblížil se k němu nikdo jiný než vedoucí oddělení řízení rizik. Birgitta Kerschinská byla pětatřicetiletá žena s elegantním tmavým mikádem a zároveň přísně působícími úzkými rty a notoricky skeptickým výrazem.

Zrovna vyšla ze dveří vedoucích do otevřeného prostoru společných kanceláří a zamířila chodbou směrem k Pederově rohové pracovně. Cestou minula několikery dveře — před ní stále ještě byly ty, za nimiž sedělo šest traderů, oněch skutečných obchodníků banky. Právě tradeři měli na starost krátkodobé spekulativní obchody. To oni denně podstupovali rizika a rozhodovali o využití bankovního kapitálu.

Řízení rizik bylo oproti tomu umístěno na druhém konci patra. Rozmístění kanceláří nebylo nahodilé. V podstatě odráželo firemní kulturu. Záměrem představenstva banky bylo, aby to oddělení zodpovědné za rizika nemělo příliš jednoduché. Kerschinská a její podřízení neměli na tradery a manažery příliš tlačit a držet tak investice — a tedy i profit — zbytečně na uzdě. Odstup byl proto nutný.

Otto a Peder se shodli na tom, že právě trading, tedy obchod s aktivy, je skutečným srdcem banky, které pumpuje výnosy do celého zbytku společnosti. Hlavně pak do jejích vrchních příček, samotného mozku. Na kolegy z řízení rizik se oproti tomu dívali jen jako na nutné zlo, které si vyžádala pravidla.

Peder si povšiml Birgittina napjatého výrazu. Tmavá obočí se jí semkla do tenké čárky. Zatímco se rozvláčně šinul ke dveřím kanceláře, v duchu se připravoval na to, že si vyslechně kázání. Co zase neudělal, jak měl? Zapomněl vyplnit nějakou důležitou zprávu? Nevykázal své transakce na burze? Kroky za ním se povážlivě blížily a on se znovu kradmo ohlédl přes rameno. Avšak Birgitta ho vzápětí minula a bez zaklepání vešla rovnou do dveří obchodního oddělení.

Birgitta Kerschinská byla jako neúnavný hlídací pes. Pečlivě dozorovala nad bankovními obchody. V bance už navíc pracovala celou dekádu a polovinu té doby právě na pozici vedoucí řízení rizik. Zavřela za sebou dveře a založila si ruku v bok, zatímco v druhé svírala stoh dokumentů sepnutých sponou.

V místnosti se nedalo dýchat. Do nosu ji udeřil nakyslý pach zvětralého piva. Přeletěla kancelář pohledem a oči jí rychle sjely na vedoucího oddělení Henrika Beijera.

„Dneska mi měly ležet na stole odpovědi na ty doplňující dotazy bankovní inspekce. Kde to zase vážne, Henriku?“

Jednalo se o kontrolní otázky ohledně jejich obchodního portfolia. Řadu věcí dokázala zodpovědět sama, ale některé z podrobnějších podotázek týkajících se metody oceňování portfolia si vyžádaly spolupráci šéfa obchodního oddělení. Birgitta se na ty údaje vyptávala celý týden. Bez výsledku. Teď už byl čtvrtek a tradeři si zrovna otevřeli svoje poobědové pivo.

Beijer seděl na své židli hluboce zakloněný a nohy měl na stole. Rukávy obnošené košile si vyhrnul až nad lokty a odhalil tak silná předloktí.

„Neměl jsem čas. To víš, my tu vyděláváme peníze, aby banka mohla fungovat. Jinak můžeš na výplatu zapomenout.“

„Potřebovala jsem ty odpovědi už včera,“ odpověděla mu a rozhodila rukama. „Tohle je důležité, chápeš? Nevím, co teď řeknu inspekci.“

„Zklidni hormon, Nikito,“ odtušil Henrik, zaklonil hlavu a dopil pivo.

K Birgittě se už doneslo, že dostala posměšnou přezdívku. Stejně jako všechny kolegyně z řízení rizik. Dlouho tomu však nevěnovala pozornost a považovala to jenom za fámou. Jen jednou, když byla zrovna na odchodu a dovírala za sebou dveře, zaslechla, že o ní takhle mluví, ale ještě nikdy si ji nikdo nedovolil tak oslovit přímo. Podívat se jí do očí a zesměšnit ji před ostatními.

Už s nimi pracovala téměř deset let a často potlačovala vztek a frustraci. Ale teď už Beijer zašel příliš daleko.

„Cos to řekl?“

Beijer se uchechtl a položil na stůl prázdnou lahev od piva.

„Řekl jsem: Zklidni hormon, Nikito. Ty jsi totiž taková naše brutální Birgitta. Na všechny furt musíš štěkat. Protože jsi po-
šahaná semetrika. To ví každě.“

Smích ostatních traderů k ní doléhal jen jako jakýsi vzdálený, tlumený šum. Přemýšlela, jak zareagovat. Jestli mu má vrazit. Nebo na něj začít křičet. Ale nenapadlo ji co. Už na to neměla sílu.

„No nepovídej. Tak teď už to vím taky.“

Popadla papíry, vyšla ven a zavřela za sebou. Přes dveře k ní stále doléhala ozvěna řehotu uvnitř.

Když jel po mostu na Lidingö, hodiny na přístrojové desce ukazovaly 22.20. Už z mostu zahlédl světla jejich domu, který stál kus cesty na východ od předmostí.

Odbočil do jejich ulice a předpokládal, že ta tmavá silueta míhající se ve vysokých oknech tříposchoďové vily je jeho žena. Vjel na příjezdovou cestu a dál letmo pozoroval její štíhlou postavu — teď už jasnější, s ostřejšími konturami. V každém okně svítila lampička s tmavým stínidlem.

Vystoupil z auta a pozoroval, že si nejspíš povšimla auta venku, protože zamířila do haly. Dřív by ho určitě objala, jakmile by vešel dovnitř. V poslední době však mohl jen hádat, jakého přijetí se mu dostane. Zamkl auto a zamířil k předním dveřím.

Jenže když je otevřel, bylo jasné, že si ještě nemůže vydechnout.

„Kdes byl?“ zeptala se. Stála v hale opřená o bílou stěnu scho-
diště, s rukama založenýma na prsou.

„Na zasedání představenstva.“

Pronesl to unaveně, s povzdechem. Svlékl si bundu, pověsil ji na ramínko do šatníku a pokoušel se ignorovat její pohled, kterým ho provrtávala skrz naskrz.

„Nemohl bych dostat aspoň sklenku, než mě začneš kame-
novat? Dneska mi tam dali docela zabrat.“

„A odkdy máte porady takhle pozdě?“

Pederovi vyjelo obočí. Den ode dne byla ta její proměna patrnější. Po večeři s Rehnskiöldovými minulý týden mu zničehonic začala pokládat různé vtíravé otázky. Dřív nikdy nekomentovala, že přišel pozdě. Koneckonců se ani nijak jinak nevměšovala do toho, čemu on říkal svůj „soukromý prostor“. Manželka do něj prostě nezapadala vždy a všude. Aneb „trocha soukromí je právo každého muže“, jak znělo společné krédo v okruhu jeho přátel. Jistě, obvykle se jednalo o aktivity jako golf, tenis anebo lov, a o tom, že někteří tohle krédo naplňovali i v jiných rovinách, se už tolik nemluvalo.

V tu chvíli se však cítil napadený bezdůvodně.

„Potřebovali jsme ještě dořešit nějaké věci do zítřejší čtvrtletní zprávy,“ odpověděl a zasunul boty do poličky botníku. „A víš přece, že Otto se rád poslouchá.“

„Já vím jenom jedno — že máš někoho jiného.“

Peder si odrkl a zavrtěl hlavou.

„Nechápu, co se to s tebou děje, tohle už není normální.“

Zamířil do obývacího pokoje. Jeho žena mu byla v patách.

„Co není normální? Já nejsem normální? Víš ty vůbec, co se říká o tobě?“

Naplánovala si, že ho ten večer přinutí mluvit. Přiznat se. Slíbila si ale, že nebude křičet. Nesmí vzbudit děti. Všechny plány byly ovšem už teď v troskách. Frustrace a agresivita nad ní převzaly moc.

Peder vložil do krbu několik polen.

„Kdybych se staral o to, co si o mně ženské kvokají, nezbylo by mi dost času ani na práci. A to bychom nebydli tady,“ odsekl a pohodil hlavou směrem k okenním tabulkám. Sophie nastavila zahradní osvětlení na nejvyšší intenzitu. Peder si v halogenovém ozáření prosvítajícím dovnitř ze zahrady povšiml, jak se na dřevěných parketách před okenními římsami usazují malé chomáčky prachu.

„Já už to stejně všechno vím.“

Podíval se na ni. Její úzké, jindy přátelské oči se proměnily v zarudlé škvíry. Obviňovala ho už jen tím pohledem.

„Vím, že sis v práci našel jednu neskutečně trapnou, fádni brunetu,“ vychrčila, a než se vůbec stihl nadechnout, ukázala na něj prstem, „a nemusíš se teď ještě ponížovat tím, že budeš zapírat. Viděla jsem ty vaše maily.“

Tušila to už dlouho — vlastně několik let —, ale zavírala před tím oči. Namlouvala si, že jsou to jenom výplody její fantazie. Zašlo to tak daleko, že jí kamarádky dávaly pomrkáváním a jinými narážkami velice jasně najevo, že Peder má nějakou aférku. Reakce Heléne na Ottovy řeči minulý týden byla jen další pobídkou z bezpočtu ostatních, aby po tom začala pátrat.

V jeho e-mailové schránce našla několik zpráv, které Peder poslal jedné ze svých kolegyně, aby se domluvili na tajné schůzce. Trocha rychlého hledání na internetu jí pak poskytla i další odpovědi — jednalo se o mladou brunetku s bujným poprsím, Ottovu novou asistentku. Sophie našla i fotografie z několika večírků, jež se jí spolehlivě vryly do paměti. Obraz řídkých světlehnědých vlasů, plných rtů a nevyzpytatelného úsměvu ji v myšlenkách pronásledoval od chvíle, kdy ty fotografie objevila.

„Ty ses mi hrabala v počítači?“

Pederovi se zablýsklo v očích. Vstal, vypjal hrud' a se záštiplným výrazem se k ní vydal.

„Takže?“ houkl. Ale Sophie se nenechala zastrašit.

„Nezvyšuj na mě hlas. To už tady bylo.“

Vtrhla do koupelny, popadla toaletní tašku a naházela do ní odličovací kosmetiku a pleťové krémy. Pak vběhla do haly, šklubla za tmavěšedý kašmírový kabát na ramínku a z misky v předsíni vylovila klíče od auta a od bytu na Östermalmu. A pak zmizela. S kabátem přehozeným přes rameno bouchla dveřmi. Peder stál po celou dobu v obývacím pokoji a sledoval ji. Až

když k němu zvenku dolehl zvuk startujícího Maserati Gran-turismo, došlo mu, že to myslí vážně. Vyběhl do haly a trhnutím otevřel přední dveře. Bylo však příliš pozdě: stříbrné auto se už smykem rozjíždělo pryč, tak prudce, že pod koly zaskřípal štěrk a malé kamínky se rozletěly vzduchem. Zůstal stát na kamen-ných schůdcích a pozoroval mihotání zadních světel mizejících ve tmě. Stál tam tak dlouho, dokud si neuvědomil, že mu navlhly ponožky. Zaklel a vešel zpátky do domu.

Koruny stromů se kolébaly ve větru a květy sasanek zčerstva obrůstaly jejich kmeny. Peder lehkým, pružným krokem proběhl kolem přístavu u loděnice na Lidingö. Na posledním úseku podél pobřeží směrem k benzínové pumpě ještě zvýšil tempo.

Spal sice o něco déle, než měl, ale i tak to do banky stihne včas. Z vlasů se mu řinuly kapičky potu na čelo a na krk. Bylo neobvykle teplo, i na začátek jara. Ze sluchátek mu do uší hrálo *I Won't Back Down* od Toma Pettyho.

Myšlenky se mu neustále stáčely ke včerejší hádce, i když se tím nechtěl zatěžovat. Ale pokaždé, když se pokusil sám nad sebou zamyslet a utřídit si, co ho vlastně tak trápí, skončil u toho, že se obává o své maserati. Sophie ho nikdy předtím neřídila. Sednout si do něj za volant vůbec poprvé a zrovna v takovém stavu? To nemohlo skončit dobře. Představoval si, že až se vrátí domů, jeho žena bude stát po noci strávené v bytě v centru na příjezdové cestě u jejich vily. V ruce se jí budou houpat klíče a jeho nejspíš omráčí pohled na škrábance na čerstvě odřených bocích auta.

Hudba ve sluchátkách se ztišila, což znamenalo, že mu někdo volá. Peder vytáhl telefon z běžeckého pouzdra, které měl připevněné na paži. Z displeje svítila fotka Jacoba Bäckmana,

tiskového mluvčího S-Banky. Peder si rukou otřel zpoceně čelo a přijal hovor.

„Jacobe!“ křikl do telefonu, jakmile si ho přiložil k uchu.

Často začínal hovor tím, že místo pozdravu přátelsky zahalekal jméno volajícího. Byl to jednoduchý způsob, jak lidem dodat pocit, že jsou pro něj důležití.

„Ahoj! Jsi už na cestě?“

Obvykle přicházel do banky kolem šesté ráno, hned po svém povinném kolečku ať už na Lidingö, nebo po trase křižující les na Djurgårdenu, jednom z centrálních ostrovů města nedaleko jeho bytu. Ty brzké ranní chvílky v bance pokládal za pohodlnou možnost, jak vytvořit jistou atmosféru blízkosti mezi sebou a zaměstnanci na nižších pozicích. Když to stíhal, obešel s hrnkem černé kávy v ruce celé kancelářské patro a pozdravil se pokývnutím se všemi, kteří tam stejně jako on dorazili tak časně. Jindy zase zůstal v budově déle a s nějakým šťastlivcem si vyměnil pár společenských frází.

Ale to ráno si přispal. Po včerejším pozdním zasedání měl dojem, že je to zasloužená hodinka spánku navíc. O té smršti, která se pak strhla doma, ani nemluvě.

V duchu si říkal, že Sophie ho beztak podezřívá, že si to zasedání vymyslel. Tak si našla důvod, proč se mu vrtat v domácím počítači. A tam samozřejmě našla něco, díky čemu si na něm mohla vylít vztek.

Jacobova otázka ho popudila. Když se mu zachtělo, klidně mohl dorazit až na sedmou. Čtvrtletní zprávu stejně neodešlou před půl devátou. Všechno bylo navíc pečlivě připravené, každý detail byl na svém místě. Zakročil jednou nohou dozadu, aby si protáhl lýtko.

„Stalo se něco?“

Jacob se zhluboka nadechl. Po osmi letech spolupráce už Peder dobře věděl, co hluboké nádechy tiskového mluvčího

znamenaají. Hlavně takhle brzo po ránu. Další nepříjemné překvapení bylo však to poslední, na co měl zrovna náladu.

„Farkasová. Má nějaké dotazy ohledně našeho...“ Jacob se na chvíli odmlčel a ztišil hlas, „...obchodního portfolia. Má dojem, že v něm něco nesedí.“

„To se ta čmuchalka nikdy nevzdá?“ vyprskl Peder a odplivl si. Cítil v puse pachut' trávících šťáv. „Co zase chce? Doufám, žeš to popřel a řekl jí, že je všechno naprosto v pořádku,“ vyštěkl. Jacob mu ani nestihl odpověď a Peder už mluvil dál.

„Zařid' to tak, aby na konferenci nedostala žádný prostor. Ať se na nic neptá.“

Beatrice Farkasová procházela společnou kanceláří redakce, rozlehlou místností s nízkým stropem a světlerůžovými stěnami. Nový kolega, jehož jméno si vůbec nevybavovala, se na ni usmál a zamával jí. Redakce nabírala nové zaměstnance téměř každý měsíc. Přijímali je hlavně přes pracovní agenturu majitele novin. Ta ostatně vznikla jen proto, aby mohli snadno obcházet zákoník práce a ochranné lhůty zaměstnanců.

Odpověděla mu odměřeným pokývnutím hlavy, ani nepohnula staženými rty. Přátelštější kolegové ji obvykle popisovali jako „trochu jinou“, ostatní spíš jako „společensky nemožnou“. Předchozího večera dostala tip na to, že Stockholmská obchodní banka nadhodnocuje své obchodní portfolio. Podle jejího zdroje šlo dokonce o několik milionů švédských korun. Podobné tipy dostala sice už dřív, ale nikdy se nedobrala k žádným důkazům. Pokud by to však byla pravda, jednalo by se o vážné porušení předpisů.

Generální ředitel S-Banky Peder af Rooth byl ve finančních kruzích něco jako celebrita. Analytici vždy oceňovali jeho „tah

na branku“ a žurnalisti si ho zamilovali kvůli jeho osobnímu kouzlu a vtipným průpovídkám. V průběhu posledních osmi let, kdy banku spravoval, stoupla hodnota akcií Stockholmské obchodní banky neboli S-Banky téměř o sto sedmdesát procent. Beatrice se často cítila jako osamělý outsider, když jako jediná překotnému vzestupu banky netleskala. Už od svého prvního interview s af Roothem vůči němu byla víc než skeptická. Nepřipadal jí zrovna pronikavě inteligentní. Až příliš často se ohlížel na tiskového mluvčího anebo ho letnými posunky prosil o pomoc.

Ke všemu jí na počátku, při jejich prvních rozhovorech, občas věnoval obdivný pohled. Měla ve zvyku tvrdit, že se jí nestává, že by se k ní někdo choval nějak jinak jenom díky tomu, že je mladá žena; spíš naopak, podnikatelské a finančnícké špičky, s nimiž běžně přicházela do styku, jí většinou projevovaly možná i více profesionálního respektu než jejím stejně starým kolegům. Peder af Rooth se svými koketně uznanými pohledy patřil ovšem k oněm výjimkám. Netrvalo však dlouho a po několika dalších rozhovorech všechn jeho obdiv spolehlivě vyprchal. Čím více ji poznával jako novinářku, tím méně si ji pouštěl k tělu, a v poslední době s ní zacházel, jako by jí smrdělo z pusy. Jenže pro ni to tak bylo v naprostém pořádku.

„Beo, máš chvílku?“

Zrovna se usadila za počítač ve svém koutě s výhledem na Kungsgatan, dlouhou ulici protínající Norrmalm. Koutkem oka zachytila, jak se na druhé straně redakce mihla Haraldova silueta, ale předstírala, že ho přeslechla. Jejímu šéfovi nakonec nezbylo nic jiného než přijít až k ní a zeptat se jí: „Můžeš na pár minut?“

Místo odpovědi se rovnou zvedla a vyšla napřed. Kráčel v jejím stínu, najednou pobledlý v obličeji. Celé její vzezření vyzařovalo sebevědomí — tmavěrudé vlasy, výrazné obočí, dlouhé řasy, a dokonce i boty na podpatku, jejichž klapání se neslo

celou redakcí. Měla beztvarou hubenou postavu, uměla to však šikovně zakrýt širokými kalhotami a volnými blůzkami anebo tričky pánského střihu. Dveře do jeho kanceláře si otevřela sama a vešla jako první. Na podpatcích byla o kousek vyšší než on; a téměř stejně vysoká jako většina těch ředitelů, se kterými obvykle dělala rozhovory. Nepochybně to byl záměr. Když s nimi mluvila, nemusela k nim totiž vzhlížet.

Harald, který měl slámově blond vlasy vyholené po stranách hlavy, triko a volné džíny, si sedl za stůl. Beatrice zůstala stát u dveří a opřela se o zárubeň. Harald se zrovna chystal promluvit, ale nakonec se stihl sotva nadechnout.

„Takže co ti Jacob řekl?“ ozvala se. Šla rovnou k věci.

Harald se zarazil. Vždy ho znovu a znovu překvapovalo, když si někdo v jeho okolí nedokázal dát dvě a dvě dohromady, navíc v případě něčeho zcela zjevného. Beatrice nicméně dobře věděla, že tiskový mluvčí S-Banky jejímu šéfredaktorovi často volá, aby ho varoval před její, jak to nazýval, „neseriózní novinářinou“. Chtěla si o tom promluvit otevřeně.

„Jseš si jistá, že na tu tiskovku chceš jet?“ zeptal se jí a změnil si ji skrz brýle s tlustými tmavými obroučkami ve stylu padesátých let.

„Jak to myslíš?“

Nepodařilo se jí to vyslovit věcným tónem. Harald uhnul pohledem.

„To jako vážně? To se necháš tak snadno ukecat? Nějakým pitomým žvanilem z tiskového?“

Znovu se jí podíval do obličeje.

„Já si jenom myslím, že máš trochu sklon nechat se unést a zaměřovat se pak na zbytečné detaily. Tohle není poprvé, co mluvíš o nějakém ocenění obchodního portfolia,“ zasmál se lehce, „a přitom, upřímně řečeno, naši čtenáři ví houby o tom, co to nějaké obchodní portfolio vlastně je.“

„Já si myslím, že pokud jedna z nejznámějších švédských bank falšuje údaje a porušuje předpisy, naše čtenáře by to určitě zajímalo.“

„Naši čtenáři af Rootha zbožňují.“

Z úst se jí vydral nechtěný smích, i když se ho snažila potlačit. Ale bylo to jako reflex. Otočila se, vyšla ven a práskla dveřmi.

„Tak zbožňují,“ zavrčela po cestě nazpátek ke stolu.

O několik minut později jí přišel od Haralda e-mail.

Samozřejmě že na tu tiskovku pojeděš. Zaměř se ale na to podstatné. Čtenáře zajímají hlavně konkrétní výsledky. H.

Neodpověděla mu. Dělal jí potíže přijmout, že zrovna on by měl rozhodovat o tom, co je „to podstatné“. Vzato kolem a kolem, Harald byl pouhým editorem z bulváru, který se rychle vyšplhal až na pozici vedoucího zpravodajství v *Aftonpressu*. Když pak před pár lety majitelé deníku *Dagens Finans* hledali nového šéfredaktora, usmysleli si, že potřebují právě někoho z bulváru — někoho, kdo bude v době, kdy se většina zpravodajství odehrává on-line a ne na papíře, schopen pozvednout čtenářskou atraktivitu jejich novin i v konkurenčním prostředí internetu. Beatrice protestovala jako první. Proč by proboha měli mít za šéfredaktora někoho, kdo nemá vůbec žádné zkušenosti s ekonomickou žurnalistikou?

Časem se ho však svým způsobem naučila mít ráda. Harald nebyl špatný šéf. Byl energický a zaujatý pro věc, ale dopaloval ji tím, že se za ni málokdy postavil. Nerad se s někým dostával do konfliktu a nechtěl si nikoho znepřátelit. A tak se často nechal udolat zoufalými tiskovými mluvčími, které zase šikanovali jejich vlastní nadřízení.

Beatrice se živila jako finanční reportérka už čtyři roky. Začala ve dvaadvaceti. Na stockholmské univerzitě se ve skutečnosti

pustila nejdřív do dějin umění, ale rychle si uvědomila, že se jedná spíš o koníček než o něco, čím by se skutečně mohla uživit. Přešla proto na ekonomii, ale po dokončení studia si nebyla jistá, co chce dělat dál. Odpověděla proto na všechny možné inzeráty, až nakonec skončila u jistého penzijního poradce v jedné z těch östermalmských vilek z červených cihel. Součástí příjmacího pohovoru byla i scénka, kterou měla sehrát s poradcem.

„Představte si, že jsem postarší paní,“ řekl jí zaujatě, „a že mi máte prodat penzijní připojištění.“

Beatrice zůstala sedět na židli jako přikovaná. Nakonec se zmohla jen na tiché: „Cože?“

Poradce si podle všeho nepovšiml hrůzy, která se jí v tu chvíli zračila v očích, a dál pokračoval ve svém výkladu.

„Důchodci jsou přece ten nejsnadnější úlovek, to je vám určitě jasné. Kývnou vám na cokoliv. No tak, pojďme na to!“

Jen máloco ji rozčilovalo tak jako firmy, jejichž obchodní strategie byly založeny na klamání starších osob. Zaskřípala zuby a řekla mu na rovinu, co si o tom myslí. Právě tehdy ji napadlo udělat to, co se o rok později stalo vyzdvihovanou reportážní knihou. Ta jí nakonec vynesla i jedno novinářské ocenění. V knize Beatrice popsala, jak prošla ještě řadou podobných pohovorů, ale tentokrát si je už nahrávala. Na základě nahrávek pak vytvořila investigativní projekt, ve kterém se jí podařilo demonstrovat praktiky několika společností zaměřených na penzijní připojištění, včetně systému přerozdělování premií mezi aktéry smlouvy a úhlu pohledu klienta. Zašla dokonce tak daleko, že se v jedné z největších pojišťovacích agentur nechala na několik týdnů zaměstnat, aby získala vhled do toho, jak se zde s klienty ve skutečnosti smlouvy uzavírají a ke komu přesně pak putují premie. V té době přežívala ze stipendií a záloh, kterými ji podporovalo jedno menší nakladatelství, pro něž knihu psala. To bylo před pěti lety. Jakmile kniha vyšla, nabídky

práce z různých ekonomických periodik se začaly jen hrnout a *Dagens Finans*, největší švédské hospodářské noviny, jí nabídly solidní podmínky a okamžitý nástup.

„Na Hovslagargatan,“ zavelela, jakmile nasedla do taxíku. Stockholmská obchodní banka sídlila v centru města na výběžku poloostrova Blasieholmen, nedaleko ikonického Grand Hotelu. Z redakce by jí pěší procházka k budově banky zabrala přibližně čtvrt hodiny, na což během pracovní doby neměla ani čas, ani chuť.

V poslední době měla dojem, že čtvrtletní zprávy akciových společností jsou zajímavé asi stejně jako námořní předpovědi v rádiu. Jisté kouzlo měly pouze během finanční krize. To byla situace celkově mnohem bouřlivější. Tehdy mohly údaje ze čtvrtletních zpráv způsobit velké otřesy na burze, se strmými propady nebo vzestupy hodnoty akcií. Teď po krizi ji nic nemohlo zajímat míň než to, jestli jsou obchodní výsledky banky lepší než v předchozím čtvrtletí, nebo ne. O tom, co očekávali prognostici, ani nemluvě.

„Kde pracujete?“ zeptal se jí taxikář, drobný muž s tmavou pletí a nenápadnými brýlemi.

Beatrice seděla na zadním sedadle zahloubaná do části čtvrtletní zprávy Stockholmské obchodní banky, kterou si vytiskla v redakci. Chtěla se po cestě podívat na oficiálně zveřejněné údaje a pokusit se v nich najít něco podezřelého.

„V novinách,“ odpověděla mu, aniž zvedla oči od papírů.

„Aha,“ usmál se muž a celý se rozzářil. Beatrice se v tu chvíli zastyděla za svou strohost.

„V jednom hospodářském deníku,“ dodala. Tentokrát se snažila znít trochu vstřícněji.

„Takže ekonomie?“ zvolal. „Jo, ekonomie, to je moje.“

Podívala se do zpětného zrcátka a potkala se s ním pohledem. Začal jí vyprávět, že vystudoval ekonomii doma v Tunisku, kde sepsal studii o hybridních půjčkách, a že mluví plynně francouzsky a anglicky. A samozřejmě taky švédsky, přestože ve Švédsku žije teprve pět let. Pochopitelně se snažil sehnat nějakou práci v oboru, ale nikdy ho nikam nepozvali ani na pohovor.

„Asi si holt musím změnit příjmení,“ dodal a zasmál se.

Beatrice vyhlížela oknem ven. Míjeli budovy města, jež se tou dobou koupalo v ostrém slunečním světle. Přemýšlela, jestli by ti vrcholní manažeři, které denně potkává a kteří se prodrali nahoru s pouhou středoškolskou znalostí angličtiny, popsali svůj vztah k ekonomii stejně jako tento taxikář. Slova jako „jo, ekonomie, to je moje“ by nejspíš zvolila jen hrstka z nich. Asi by nezastírali, že je zajímaví především peníze, které se jim hrnou do kapes, a že jejich hlavním záměrem je zkrátka vydělávat. Jistě, občas se mezi nimi našel i stárnoucí profesor ekonomie, který se na sklonku kariéry stal ředitelem nějaké společnosti a nechal se pohltit nově nabytou mocí. A pak tu byli na druhou stranu i takoví, kteří se mezi finančníky narodili a dostali svoji vysokou pozici naservírovanou na zlatém podnosu.

Věděla, že pro toho taxikáře nemůže v podstatě nic udělat, ale i tak ho nakonec požádala o vizitku a slíbila mu, že bude mít oči na stopkách. Ve Švédsku se přistěhovalcům dlouhodobě nedařilo prosadit na pracovním trhu a ona nepatřila k těm, kterým by bylo ukradené takové mrhání lidskými zdroji, jako když se vysokoškolsky vzdělaní ekonomové musejí po nocích žít převážením opilců.

Když dorazila do sálu, bylo tam téměř plno. Sedla si na jednu z posledních volných židlí v zadní řadě. Mluví Jacob Bäckman

byl právě uprostřed své uvítací řeči. Stihla si ještě vytáhnout notebook a do sálu za zvuku zuřivě cvakajících fotoaparátů vstoupil generální ředitel. Peder af Rooth se zpod slušivého se-
stříhu široce usmíval na novináře v publiku a mával na všechny strany. Posledních pár schůdků na pódium vyběhl. Bylo patrné, že si svou chvíli na výsluní užívá. Podle svých slov byl „s výsledky prvního čtvrtletí velice spokojen“, a cítil se dokonce „hrdý na práci, kterou s kolegy odvedli, protože co se zisků týká, je tohle jedno z těch nejlepších období za celou historii banky“.

Po zdoluhavém proslovu dostali novináři konečně prostor pro dotazy. Na pódium vystoupal i hlavní ekonom, který přišel af Roothovi na pomoc. Mluvčí Bäckman si stoupl před publikum a ukázal vždy na toho, kdo bude moct položit předem připravený dotaz. Analytici přišli na řadu jako první. Beatrice připadalo, že je na soutěži o nejkousavěji formulovanou otázku. Po každé odpovědi zvedla ruku, ale Jacob se jejím směrem ani nepodíval.

„Pomalů nám dochází čas, ale jednu otázku ještě stihneme,“ oznámil mluvčí.

Nedokázala se už ovládnout a vykřikla: „Haló!“ Zuřivě přitom mávala rukou.

Jacob však ukázal na jednoho dobře oblečeného analytika v přední řadě.

Sevřel se jí žaludek. Cítila, jak v ní kypí vztek. Vyčítavě mluvčího sledovala, zatímco se spolu s ostatními novináři tísnila u schůdků po straně hlediště. Po chvíli zachytil její pohled. Pokrčil rameny a zformoval rty do tichého „sorry“.

Nakonec jí nezbylo nic jiného než počkat na samostatné interview. To jí však nemohlo zastavit — byla tu přece jako zastupce největších hospodářských novin v zemi. Něco takového se jí za ty čtyři roky u *Dagens Finans* stalo jenom jednou, a to z toho navíc ostatní hospodářské noviny ztropily malý skandál.

Ale Bäckman tehdy celou věc zametl pod koberec s tím, že šlo nejspíš o nedorozumění.

Peder af Rooth seděl v zasedací místnosti, kam za ním přicházel jeden reportér po druhém. Jako první přišli na řadu žurnalisté z tiskových agentur. Pak televizní a rádioví reportéři. Nejdéle si museli počkat novináři z denního tisku. Beatrice měla jít dovnitř jako poslední.

Na klíně měla položený notebook a pomalu se na židli kolébala dopředu a dozadu. Všude kolem ní seděli novináři. Všichni společně čekali přímo uprostřed budovy, v rozlehlém sálu s vysokým stropem a žlutou štukaturou na stěnách. Atmosféra v místnosti byla chladná a odcizená. Jahody, hrozny, borůvky a mandarinky, kterých se nikdo ani nedotkl, působily na modrých keramických mísách spíš jako gumové dekorace než jako skutečné ovoce.

Konečně Bäckman zavolal na předposledního novináře. Z místnosti vyšel spolu s fotografem reportér, který byl na řadě před ním. „Za tři minutky buď připravená,“ šeptl Jacob směrem k Beatrice, než za sebou zase zavřel dveře do zasedací místnosti.

Nesnášela, že ti, kteří přišli na řadu jako první, dostali nejvíc prostoru. Bylo to tak vždycky. I tentokrát si Bäckman uvědomil, že času je málo, až když se počet stále ještě čekajících novinářů v sále začal povážlivě snižovat. Zvedla se, popadla jednu z lehce narůžovělých jahod a vložila si ji do úst. Byla přesně tak nedozrálá, tvrdá a bez chuti, jak vypadala. Ručičky na hodinách se pomalu sunuly vpřed a oznamovaly, že co nevidět bude půl jedenácté. Tehdy ovšem, jak je upozornil Bäckman, začne telefonní konference se zahraničními analytiky a af Roothův přesně vyměřený čas na rozhovory vyprší.

Několik minut před půl jedenáctou vešla Beatrice do zasedací místnosti. Tašku si položila na jednu ze židlí. Peder af Rooth,

který v nažehleném tmavěmodrém saku s vínovou kravatou kolem krku seděl v křesle, k ní natáhl ruku. Oba měli pevný stisk, ani jeden z nich neuhnul pohledem. Beatrice přeskočila obvyklé společenské fráze a rovnou zapnula nahrávání na telefonu.

„Jak se momentálně vyvíjejí vaše obchodní aktivity na burze?“

Věnoval jí přehnaně překvapený pohled, a než odpověděl, málem se rozesmál.

„Dneska jsme tu kvůli naší čtvrtletní zprávě. To je dnešní téma.“

„V případě vaší investiční banky tvoří trading nicméně výraznou část jejího celkového obratu. Podle mých zdrojů však v této oblasti nyní narážíte na značné komplikace. Je to tak?“

„Co se týče tradingu, o tom by vám více řekli někteří kolegové z vedení banky, já myslím, že zrovna dnes má mnohem větší smysl mluvit o naší čtvrtletní zprávě. Máte nějaké otázky k ní?“

„Jako nejvyšší představitel banky byste ale určitě měl mít...?“

Skočil jí do řeči.

„Podívejte se, ve Švédsku je několik bank, které byly během krize na pokraji bankrotu. Žádná z nich to černé období ale nepřestála tak jako my. Všechno máme pod kontrolou.“

„I tak by mě blíž zajímal váš trading.“

„Ano, obchodování na burze nám v jistém období vyneslo značnou sumu. Momentálně jsou výnosy z těchto aktivit možná trochu nižší, ale podle všeho se zase blýská na lepší časy.“

„Podle informací, které mám k dispozici, jste však své portfolio nadhodnotili čili jste aktivům připsali vyšší hodnotu, než reálně mají. Máte k tomu co dodat?“

„Jak říkám, všechno máme pod kontrolou a všechno je, jak má být.“

„Pokud jste ale portfolio nadhodnotili, může jít přece o podvod, ne?“

„Jak už jsem řekl, všechno je, jak má být. V žádném případě tu k žádnému podvodu, trestnému činu ani porušení jakýchkoliv předpisů nedošlo.“

Zeptala se na to ještě několikrát, pouze jinými slovy. Vždy však dostala stejnou odpověď. Bäckman stál nepříjemně blízko nich a rozhovor nahrával na svůj telefon. Nakonec si odkašlal. „Bohužel nám došel čas.“

Nato se viditelně popuzený af Rooth zvedl a vyšel z místnosti. Jak se vzdaloval, sálem se nesla ozvěna klapotu jeho tmavých naleštěných bot.

„Beatrice,“ oslovil ji poklidně Bäckman, který se podle všeho snažil zachovat chladnou hlavu, „znám tuhle banku jako svoje boty a uznávám, že její reputace je trochu šilená. Ale tvému informátorovi nejde o nic jiného než nás poškodit,“ dodal a vydal se za svým nadřízeným.

Napsala krátký článek o generálním řediteli, který pořád opakuje jednu a tutéž větu. *Všchno je, jak má být.*

„Klasické papouškování,“ povzdechla si a vybídla Haralda, aby si článek rozklíkl v Newspilotu, interním redakčním systému. Obvykle s ním texty před publikací nekonzultovala, ale tentokrát měla podezření, že by mohl mít nějaké připomínky.

Několik vteřin mlčel. Stála kus od něj a pozorovala, jak se tváří. Všimla si, že mezi obočími se mu objevila nápadná vráska. Rozhodla se předejít kritice.

„Tohle interview by asi vyznělo líp v rozhlasu nebo v televizi,“ řekla a začala si pomalu smotávat vlasy do volného drdolu.

Po další chvíli ticha padl rozsudek.

„Co-to-má-znamenat?“ vyrazil ze sebe Harald tak prudce, že celá věta zněla jako jedno jediné slovo. Beatrice spustila ruce podél těla. Husté vlasy jí spadly zase zpátky na ramena. Ztuhla. Obvykle neměl ve zvyku se na někoho takhle utrhnout. Teď téměř křičel.

„To ses ani jedenkrát nezeptala na jejich výsledky? Vždyť měli rekordní zisky!“

„Vylíčil dalším třiceti novinářům, jak je spokojený a hrdý. To chceme stejný článek jako všichni ostatní?“ zeptala se, obešla stůl a postavila se k němu čelem.

„Nechali jsme ti celou stránku. Tohle je absolutně nepublikovatelný text.“

Co když opravdu má chybné informace? Co když její zdroj chtěl banku skutečně jen poškodit, jak tvrdil Bäckman? Zatočila se jí hlava. Možná si jen něco namlouvá, možná tu došlo k nějakému nedorozumění. Harald se trochu uklidnil a zmírnil tón.

„Beo, to musíš vždycky ve všem hledat problém? To nemůžeš prostě připustit, že existuje banka, které se jednoduše daří? Je docela zajímavé, že tu i po krizi jednu takovou ještě máme. Podívej se, nemůžeme pořád na všechny bezprecedentně útočit jenom kvůli tomu, že zkrátka vydělávají peníze.“

„Hm,“ bylo to jediné, co ze sebe dostala. S prázdným pohledem se otočila a odešla z pracovny.

„Jak to řekl ten německý filozof?“ zahulákal na ni po chvíli. „Ten, jenž bojuje s monstrem, by si měl dát pozor, aby se sám nestal monstrem!“

Peder si uvolnil vínovou vázanku, zaklonil se na židli a zhluboka a pomalu vydechl.

„To byl teda den,“ řekl, znovu se naklonil ke stolu a pozvedl skleničku whisky.

„Zvládl jsi to bravurně,“ odvětil Bäckman, aniž zvedl pohled od iPadu. Seděl v tmavězeleném křesílku se zlatými knoflíky, jež stálo u stěny kanceláře generálního ředitele, a procházel

přepisy rozhovorů, které mu novináři zaslali e-mailem. Jacob si dával pozor na to, aby všechny výroky zkontroloval ještě před publikováním. Při té příležitosti Pederova slova pokaždé trochu přikrášlil — tu a tam se něco vymazalo nebo zestručnilo. To byla ostatně práce tiskového mluvčího. Ještě nikdy se mu nestalo, že by e-mail s přepisem rozhovoru odeslal nazpátek jen tak, bez poznámek anebo úprav.

„Nějaké problémy?“ zeptal se pátravě Peder.

„Nic zvláštního. Aspoň doteď. Obvyklé drobnosti.“

Bäckman mlčky četl.

„Vážně jsi řekl, že máš ‚ale fakticky‘ radost z toho, že za tohle čtvrtletí jsme měli ‚vyšší příliv kapitálu než velké banky‘?“

„Fakticky je asi trochu blbé slovo,“ přikývl Peder a založil si ruce za hlavou.

„Škrtám to,“ zamumlal Jacob.

„Anebo je to tam vůbec potřeba, celý ten citát?“ zeptal se Peder. „Jsem docela přetažený, už mi to nemyslí a teď ještě tohle slovíčkaření...“

„No, ty rozhoduješ o tom, jaký vztah máme s velkými bankami, ale pokud si dobře vzpomínám, nedávno jsi řekl, že bychom měli být trochu diplomatictější.“

„Máš pravdu. Můžeš to škrtnout celé?“

„To nebude problém. Psal to nějaký mladíček, z kterého že je to deníku, počkej... Jo, z *Dagsnyheter*.“

Bäckman zase na nějaký čas zmlkl. Pak se zaraženě zahleděl na obrazovku.

„Od Bey Farkasové nic.“

„Tak asi neměla nic, o čem by se dalo napsat, ne?“ odvětil Peder a zhoupł se na židli.

Jacob si nasadil sluchátka a vytočil Beatricino číslo. Nikdo to však nezvedal. Vstal z křesílka a zamířil ke dveřím.

„Zavolám Haraldovi, jejímu šéfredaktorovi.“

„Nech to být...“ začal Peder a mávl rukou. Jenže Jacob pozvedl telefon, aby šéfovi naznačil, že už je pozdě — číslo tou dobou už vytočil —, a vyšel z místnosti. O několik minut později se vrátil dovnitř. Zešíroka se usmíval.

„Tak si myslím, že Farkasová už tam dlouho nebude.“

„Co říkal?“ ušklíbl se Peder.

„Vypadá to, že nejsme sami, kdo už má té její tvrdohlavosti plné zuby.“

Peder dopil whisky a uhodil sklenicí do stolu.

„No výborně. Tak to by bylo. Budu teď potřebovat chvilku pro sebe. Klid na práci.“

„Podívám se na ten poslední citát a vrátím se za okamžik, aby ses na to mohl ještě podí...“ začal Jacob, ale Peder mu skočil do řeči.

„To nemusíš, věřím ti.“

Jakmile za sebou Jacob zavřel dveře, Peder se na židli narovnal, vytáhl z kapsy telefon a vytočil číslo Otty Rehnskiölda. Byl si jistý, že ví, kdo vyzradil citlivé informace o obchodním portfolio.

„Myslím, že Nikita si pustila hubu na špacír a napráskala nás novinám. Mám to vyřešit já, nebo to uděláš sám?“

„Co komu řekla?“

„Bea Farkasová se nějak moc vyptávala na ocenění portfolio. Někdo zevnitř jí musel dát tip. Nenapadá mě nikdo jiný než Kerschinská.“

„Domluv schůzku,“ řekl Otto.

Kávovar zabublal a vypustil do šálku proud černé kávy. V kapse jí zacinkal telefon. Popadla rozehřátý hrnek. Nasála vůni čerstvě uvařeného kávy. Ještě se zavřenýma očima si usrkla a vy-

lovila z kapsy mobil. Na displeji jí blikala nová zpráva od Pederu af Rootha.

Za hodinu v mojí kanceláři. Důležité.

Muselo jít o ty dokumenty pro bankovní inspekci.

O něco málo později odpoledne otevřela dveře do Pederovy rohové pracovny a rázně vešla dovnitř. V půli kroku se však zarazila. Za stolem sice seděl af Rooth, ale po pravém boku mu stál předseda představenstva Otto Rehnskiöld a po levém zase Henrik Beijer. Všichni se tvářili velmi napjatě. Proč Rehnskiöld? Co má předseda představenstva co dělat na schůzce ohledně zprávy pro bankovní inspekci? A jestli jde o něco jiného, proč je tam Beijer? Snažila se přerovnat si to v hlavě dřív, než na ni promluví, ale když se tak nakonec stalo, nenapadlo ji, co říct.

Přestože od ní byli všichni vzdáleni několik metrů, cítila se ohrožená. Jako by ji obklíčili. A i když trvalo jen několik vteřin, než af Rooth přerušil ticho v místnosti, připadalo jí to jako věčnost.

„Tak to jsme opravdu nečekali...“ začal protáhle a v ruce několikrát protočil tlusté kuličkové pero s logem banky, vyraženém ve staromódním rukopisu. Když mluvil takhle pomalu, znělo to přísně. „...že se nám takhle vybarvíš, a když se ukáže, že nejsi zrovna oblíbená, hned poběžíš do novin.“

Birgitta ustoupila o krok dozadu. Henrik Beijer si založil ruce a mlčenlivě pozoroval scénu před sebou.

„Ale já jsem za nikým...“ začala, Otto ji však okamžitě přerušil.

„Takové chování tu nemůžeme trpět,“ oznámil jí a ukázal na štos papírů, který ležel na stole.

Pohlédla na malou hromádku. Cítila, jak jí vyschlo v krku. Přece ji nemůžou vyhodit. Vychovávala sama dvě děti a její

měsíční plat vystačil právě na to, aby vyšla s penězi a zaplatila třípokojoiný byt v okrajové čtvrti Midsommarkransen. Myšlenky se jí zběsile rozeběhly všemi směry. Museli by se odstěhovat jinam, možná úplně mimo město, syna, který zrovna nastoupil do první třídy, by nejspíš musela přehlásit na jinou školu. Zaměstnanci S-Banky nespádali pod žádné odbory. Nikdo jí nepomůže.

„Všichni víme, že máš docela velký problém s prací v kolektivu. Ale dáme ti ještě na vybranou,“ oznámil jí Peder.

Na malou chvíli Birgitta uvěřila, že se na ni štěstěna zase pousmála. Navenek se však tvářila stále stejně nezaujatě.

„Buď podáš výpověď,“ začal Peder a posunul k ní po desce stolu papíry.

„Nebo?“ navázala a soustředila se na to, aby si udržela ostrý tón hlasu a stála vzpřímeně. Peder se na své kožené kancelářské židli lehce zhoupl.

„Nebo nic. Nebo tě prostě vykopnem. Ale to by se v životopisu asi moc dobře nevyjímalo.“

„A asi by ti moc nepomohlo, kdyby nám někdo zavolal kvůli referencím,“ dodal Otto.

Tabulkami mezi okenními rámy se dovnitř prodíraly sluneční paprsky. Na světlešedém koberci před Pederovým stolem tvořily ze světla a stínů kresbu, která vypadala jako mříž. Birgitta zůstala strnule stát u dveří a po chvíli zavrtěla hlavou.

Henrik Beijer pozvedl bradu. Nechápala, proč tam vůbec je. To ji neponížil už dost? Rozhodla se, že se ještě jednou zkusí obhájit.

„Musíte mě nechat říct jednu věc: já jsem s nikým...“

„Podívej se, nemáme na to celý den. Rozhodni se hned teď,“ přerušil ji znovu Otto a rozzuřeně si ji změřil očima. Byl náladový a někdy se dokázal rozvztekat během několika vteřin. Pokud mu na něčem vůbec záleželo, tak to byla jen a jen image

banky, její pověst. Hlavně aby to zvenku vypadalo, že všechno je v nejlepším pořádku.

„Neodejdeš s prázdnou,“ dodal Peder. „Dostaneš celkem polovinu ze svého ročního platu, ale jediné pod podmínkou, že budeš držet zobák. Ani slovo médiím anebo bankovní inspekci. Rozumíme si?“

Birgitta polkla.

„Tak rozumíme si?“ zopakoval Otto.

„Rozumíme,“ odpověděla tiše.

Zůstala před nimi ještě chvíli stát. Pak přistoupila ke stolu, vzala do zpoceně dlaně pero a podepsala výpověď.

Než konečně odešla z místnosti, otočila se a přejela je pohledem. Chtěla na ně zavrčet, že bankovní inspekci informuje tak jako tak, že jim poví, jak se věci mají. Sama ale dobře věděla, že by stejně neměla odvahu inspektorům něco skutečně říct.

„Vypadni,“ vyštěkl Otto.

Tentokrát ho doplnil Peder. Navazovali na sebe, jako by si to snad předem nacvičili.

„Skončili jsme s tebou.“

Beatrice ležela ve vaně. Jednu nohu měla vystrčenou z vody a bezmyšlenkovitě otáčela vodním kohoutkem, sem a tam, téměř jako robot. Zvuk padajících kapek se odrážel od stěn koupelny a násobil se v ozvěně. Její článek nepublikovali. Harald se namísto toho rozhodl použít text z tiskové agentury. Titulek zněl: *Rekordní výsledky S-Banky*. Po cestě domů se pak snažila dovolat svému zdroji, ale nikdo jí to nebral. Nebyl to nikdo blízký. Šlo o cizí ženu, na kterou narazila v jednom čerstvě otevřeném östermalmském baru večer předtím, než měla být

uveřejněna čtvrtletní zpráva banky. Žena jí poskytla zajímavé informace a zdálo se, že ví, o čem mluví.

Beatrice vystoupila z vany a nad umyvadlem si umyla obličej medově zbarveným mýdlem. Vždy mívala špatné svědomí kvůli tomu, že ji nezajímají žádné pleťové přípravky ani make-up. Zatím to nebylo potřeba, ale předpokládala, že s tím bude muset brzo začít.

Měkkým ručníkem si otřela mokrý obličej. Ze zamlženého zrcadla jí oplácela pohled její vlastní rozmazaná tvář.

Koupelna byla nezvykle a neproporčně velká v porovnání se zbytkem bytu — přesně jak Beatrice chtěla. Zároveň to nepochybně byl jeden z důvodů, proč se během loňského léta realitní kanceláři nedařilo byt prodat. *Dvoupokoják s gigantickou koupelnou* není zrovna slogan, který by zapadal do sbírky makléřských přikrašlovacích frází. Z realitní kanceláře za ní poslali mladíčka v levném obleku, s uhlazenými vlasy a předem připraveným nadšeným výkladem o tom, jak snadno by se dal byt přestavět. Hned na začátku ho zpražila přísným pohledem, ale nezdálo se, že by si její výraz správně vyložil. Až když došel k tomu, že nejlepším prostorovým řešením by bylo strhnout celou zeď koupelny, nevydržela to a přerušila ho: „Víte co, rozhodnu se sama, jak si to tu zařídím.“

Zarazil se a pak se potichu zasmál. Byla už na příliš mnoha prohlídkách na to, aby se ještě dokázala dál přemáhat a na něco si hrát. Měla už dost realitních klišé ve stylu „skvělá lokalita“ a „krásný byt“. Něco takového přece dokázala vyhodnotit sama.

„Snižte mi cenu o půl milionu a dohodneme se,“ řekla mu. Okamžitě se přestal smát.

„To nepřipadá v úvahu. O tenhle byt je velký zájem.“

O tři týdny později se u ní zastavil a oznámil jí, že pokud půjde o rychle realizovaný obchod, majitelé bytu její nabídku přijmou a prodají ho za tři miliony švédských korun.

Zrcadlo se začínalo odmlžovat. Teplo z koupelny pomalu unikalo do obývacího pokoje. Delší stěny místnosti, z vrchu orámované šikmým stropem a nosníky, byly vysoké tak akorát na to, aby se na ně vešla metrová plátna. Vybrala si pár černobílých litografií od Leny Cronqvistové s pro ni typickým motivem podivně vyhlížejících děvčátek a pak několik pestrobarevných obrazů od Linn Fernströmové.

Oblékla si široké domácí kalhoty a bílé tričko a rozhodla se, že ještě jednou zkusí kontaktovat svůj zdroj. Bylo jí jasné, že neusne, dokud se té ženě z baru nedovolá. Dalo se říct, že ze sebe přede všemi v redakci udělala pitomce. Ale takové věci byly zkrátka a dobře součástí její práce. Do ušního bubínku se jí zařezávalo táhlé vyzvánění.

„Prosím?“ konečně se na druhé straně ozval šeptající ženský hlas.

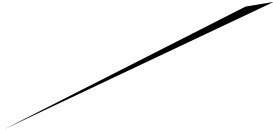
„Díky, žes to zvedla,“ vyhrkla Beatrice. Snažila se o co nej přátelštější tón. Z hustých vlasů jí na kuchyňský pult padaly těžké kapky a nechávaly po sobě tmavé skvrny na jedné z pochozených obálek.

„Promiň, ale já s tebou nemůžu mluvit.“

„Chtěla jsem tě jen poprosit, jestli bys mi mohla potvrdit ty...“

„Mrzí mě to, ale nejde to, nemůžu. Moc prosím, musíš mi přestat volat,“ odpověděla žena a zavěsila.

PÁTEK 3. KVĚTNA

Henrik Beijer se upřeně zahleděl na okenní tabulku před sebou. Za oknem se rozkládala vodní plocha mezi čtvrtí Norrmalm, kde banka sídlila, a djugårdenským výběžkem Gröna Lund, na němž se tyčil zábavní park. V pozadí čněla proti obloze vyhlídková věž Kaknästornet. Jak se slunce šinulo k obzoru a zanechávalo po sobě křiklavě červené otisky, vypadalo to, jako by oblohu zachvátily žhnoucí plameny.

Beijer byl však barvoslepý. Obvykle tvrdil, že právě kvůli tomu nikdy nedokázal pochopit všechnen ten povyk kolem výhledu z okna. Namísto toho vždycky trval na tom, že musí mít všude těžké tmavé závěsy, které si při práci zatahoval. Teď visely pečlivě odhrnuté na stranu, což měla nejspíš na svědomí uklízečka. Obvykle je zatáhl, hned jak vešel do místnosti, ale tentokrát to neudělal. Už na to neměl sílu. Bylo téměř osm hodin večer.

Někdo zlehka zaklepal na dveře a vzápětí vešel dovnitř. Byl to Peder.

„Co je to s tebou?“ zeptal se s úsměvem a usadil se na jednu z kancelářských židlí u stolu. Henrik se otočil a podíval se na ředitele banky.

„Promiň, že to tak trvalo,“ omluvil se Peder, když si povšiml Henrikova výrazu.

„Tohle bude průser,“ zamumlal šéf obchodního oddělení.

„Co tím myslíš?“

Beijer pohnul s myší počítače, aby se rozsvítila obrazovka. Zářil na ní velký diagram s několika linkami v různých barvách.

„Podívej se na to. Takhle to prostě dál nejde. To by se musel stát nějaký zázrak, jinak je to...“

Peder přešel za Henrikova záda. Z diagramu vyrozuměl, že situace je kritická.

„Počkej, tohle musíme probrat s Ottou,“ řekl.

Konverzaci v tomto duchu nevedli poprvé. Ještě nikdy však Beijer nezněl tak sklíčeně. Když přišla řeč na problém s jejich obchodním portfoliem, jeho obvyklá odpověď byla: „Jsme v prdeli, ale to se spraví.“ V poslední době tvrdil, že nevidí jiné východisko než se začít zbavovat opcí, tedy cenných papírů, které banku opravňovaly nakupovat nebo prodávat akcie za předem stanovenou hodnotu. Jenže kdyby opce prodali, museli by vykázat své ztráty. Banka by musela veřejně přiznat svoji slabou pozici na trhu.

Otto Rehnskiöld se zrovna chystal ukrojit si první kousek ze zvěřinového steaku, když mu v jeho mezonetovém bytě na Narvavägen, hlavním bulváru na Östermalmu, zavibroval v kapse telefon. U sněhobíle prostřeného stolu seděl také ředitel jedné z velkých bank, který přišel spolu se ženou k Ottovi na večeři. Všichni si už pochutnávali na zvěřině, kterou Otto sám ulovil a jež ještě donedávna ležela v mrazáku na statku Rehnskiöldových v Sörmlandu.

Otto chtěl telefon nejdřív prostě nechat zvonit, ale nakonec se přece jen omluvil a vyšel do druhého patra, aby mohl hovor v klidu přijmout. Zprvu odmítal odejít z domu uprostřed večeře a přijet do banky. Nakonec ho však Peder přesvědčil.

Otto ukončil hovor a zavolal svému řidiči. Když mezonet téměř před deseti lety koupil, chyběla u něj garáž. Později se

mu však podařilo odkoupit od bytového družstva ještě několik sklepů a jednu komoru na popelnice. Místnosti pak nechal přebudovat na garáž, dostatečně velkou na to, aby dokázala pojmout jeho sbírku automobilů. Většina vozidel stála dole v garáži nainstalovaná jako v nějakém muzeu. Otto totiž nejčastěji popojížděl po městě jen v mercedesu a ten měl na starosti jeho řidič.

Zatímco čekali na Ottu, seděl Peder obkročmo na židli a točil se ze strany na stranu.

„Kdyby vyšlo najevo, jak se věci mají, hodnota akcií půjde ke dnu takovým tempem, že ani nemrknem,“ pronesl nahlas. Chvilí mlčel a pak se s Beijerem znovu podělil o své myšlenky.

„Plánuješ v tom případě,“ odmlčel se a ztišil hlas, „prodat něco ze svého vlastního podílu?“

Henrik si vzal žvýkačku.

„Prodávat akcie? To vem čert, na to budu myslet pozděj.“

„Já osobně jsem do toho investoval malé jmění,“ pokračoval Peder, „a upřímně řečeno, budu se jich asi potřebovat zbavit, než to vypluje na povrch. Pokud se teda opravdu rozhodneme trading položit.“

„Všechno je to asi jenom otázka volby, nebo jestli chceš, tak morálního kompasu,“ odpověděl lhostejně Beijer a na jazyku dál převaloval žvýkačku. Kolem něj se linula slabá nasládlá vůně.

Peder se dál točil na židli. Podezřívavě si Beijera změřil.

Morální kompas? Odkdy se Henrik stará o takové věci? Na té větě bylo něco divného. Něco bylo jinak.

Otto vešel dovnitř bez zaklepání. Když otevřel dveře, kanceláří zavanul chladný vzduch.

„Doufám, že máte nějaké dobré vysvětlení, proč mě uprostřed páteční večere taháte do kanceláře,“ prohlásil. „I když Heleléne to docela pobavilo.“

Všichni tři se shromáždili u obrazovky počítače.

„Tohle bys měl vidět,“ řekl Peder. Otto si vytáhl tlusté brýle na čtení, naklonil se blíž k obrazovce a přejížděl očima po linkách diagramu.

„No a co s tím? Co je ta žhavá novinka?“ zeptal se nakonec a sundal si brýle.

Rozhodně nebyl hloupý, ale tohle finančnícké projektování bylo jako z jiného vesmíru. Za jeho vlastních velkých dob, když byl ještě makléřem, bylo všechno o tolik jednodušší. To se obchodovalo jenom se samotnými akciemi. Tehdy se kupovaly a prodávaly cenné papíry, které představovaly pouze vlastnický podíl, nic víc, nic míň. Rozhodně nešlo o něco tak komplikovaného jako tyhle opční obchody. Samozřejmě však věděl, že v posledních letech neprobíhá oceňování zcela podle předpisů. Bylo to jasné jak jemu, tak Pederovi, ale pokud chtěli zisky udržet na stávajících sumách, neměli jinou možnost. Zisky se přerozdělovaly mezi akcionáře banky a snížit se nedaly. Za celou existenci banky k tomu nedošlo ani jedinkrát, a to bylo pro Ottu nejdůležitější. K něčemu takovému nikdy nesmělo dojít, i navzdory tomu, že před několika lety se jim na trhu přestalo dařit tak jako dřív. Aby tedy skryli propad zisků, přisoudili svému aktuálnímu majetku vyšší hodnotu, než by měl reálně na aktivním trhu.

„Kleslo to tak, že už je to prostě v háji,“ začal Henrik.

Ztráty dosáhly takové výše, že by si jen stěží i nadále obhájili vysoké ocenění aktiv v portfoliu. Ale na papíře vše působilo, jako by banka na obchodování s aktivy stále bez problémů vydělávala.

Na začátku doufali, že půjde jen o dočasné ztráty. Zvýšili risk, aby mohli investovat větší částky. Udělali to tak v naději, že se jim vše podaří zase obrátit a ztráty vyrovnat. Ale jak akciový trh nadále rostl v rozporu s tím, co Beijer předpokládal

a jak spekuloval, ztrácela banka čím dál víc a víc. V jejich investiční rozvaze zela jedna velká černá díra. Otto a Peder však po celou dobu svorně mlčeli a doufali, že Henrikovi se časem podaří vše urovnat.

„A co tím chceš říct? Co s tím teď jako máme dělat?“ zeptal se Otto.

„No, jestli vás zajímá můj názor, tak celou tu kupu hoven prodat,“ řekl Henrik.

Přehodil výhybku. Vzdal to. Podle něj bude nejlepší opce prodat na základě jejich skutečné hodnoty. Reálným tržním oceněním by však vyšlo najevo, že banka jejich cenu celou dobu výrazně nadhodnocovala.

„Ale jak je vám určitě jasný, nikomu neprodáme stoh skoro bezcenných papírů lusknutím prstu.“

„V jakém řádu,“ začal Otto pomalu, „se podle tebe ty ztráty budou pohybovat, když teď začneme prodávat?“

„Tipoval bych tak dvě miliardy přinejlepším, asi i víc. S trhem prostě nevyjebeš.“

„Dvě miliardy? To je směšné,“ vyprskl Otto a přejel si rukou po pleši na temeni.

„To by znamenalo bankrot,“ poznamenal Peder. Zničehonic měl prázdný pohled.

„No, pokud by se do toho vlastníci nerozhodli nalít další prachy,“ doplnil Henrik.

„Nalít prachy,“ zopakoval ironicky Otto, který byl kromě předsedy představenstva také hlavním akcionářem. Provrtával Beijera pohledem. „Jako bychom posedávali někde na lavičkách v parku s miliardami po kapsách a přemýšleli, co s nimi uděláme. Ty si asi myslíš, že se s ostatními akcionáři scházím u piva a společně pak dumáme, co by asi tak ten největší pitomec udělal s našimi penězi, co? Jestli by si je nechal zarámovat a pověsil by si je na zeď, nebo by je strčil do mrazničky,

nebo...“ V tu chvíli už křičel, tváře mu žhnuly vztekem a divoce gestikuloval. „...anebo co je třeba narvat do banky, aby je tam nějaký neschopný obchodník rozházel na všechny strany? Co?“

Henrik zvedl ruce nad hlavu.

„Fajn, myslím, že bude nejlepší, když už budu držet klapačku.“

Otto se otočil k Pederovi.

„Takže jaký je plán?“ vyštěkl a přešel k vysokým oknům, aby zatáhl závěsy. „O tomhle se už nebudeme bavit,“ zašeptal, když mu nikdo neodpověděl, a to přestože byli na celém podlaží sami. Pak louppl očima po Henrikovi. „A ty to prostě nějak vyřeš.“

Henrik zavrtěl hlavou.

„Podívej se, vyhodili jsme vedoucí rizik, bankovní inspekce se o nás najednou nějak moc zajímá, ostatní z rizikového se taky vyptávají. A teď už do toho prý strká nos i nějaká podělaná holka od novin. Já už toho mám dost.“

Peder jim před několika týdny vyprávěl o tom, jak se ho Beatrice Farkasová vyptávala na jejich portfolio. Tehdy došli k závěru, že citlivé informace musel vynést ven někdo velice dobře informovaný, nejspíš někdo přímo z banky. A tehdy taky dospěli k závěru, že mají jediného možného podezřelého: vedoucí řízení rizik Birgittu Kerschinskou. Tu nedávno vyhodili.

„Neříkej mi, že nemáme ještě nějakou další alternativu,“ ozval se Peder.

„Naše alternativa je prodat opce a přiznat ztráty,“ odpověděl Henrik.

„Nebo?“

Peder se ohlédl na Ottu, který mlčky chodil po místnosti sem a tam.

„Nebo pokračovat v nadhodnocování, dokud se to nakonec samo neprovalí a neskončí to v háji tak jako tak,“ uzavřel Beijer.

Otto zvýšil tempo svého nervózního pochodování po místnosti.

„Musím domů. Mohl bys ještě na slovíčko, než odjedu?“ otočil se k Pederovi. Oba pak vyšli z kanceláře na chodbu a zavřeli za sebou dveře.

„Určitě je ti jasné, že to prostě není možné, takové ztráty si nemůžeme dovolit přiznat,“ zašeptal Otto po cestě. Šli po chodbě směrem k otevřeným kancelářím. Nad nimi se postupně automaticky rozsvěcovala světla. „Celá moje reputace, moje pracně vybudovaná obchodní značka, to všechno by šlo k čertu.“

„Podívej se, to celé si odskáču já, všude na papíře je moje jméno,“ obořil se na něj Peder, ale Otto ho hned přerušil.

„A co rozdělení zisku, co s tím? Jestli ty ztráty přiznáme, na jaře nedostane nikdo z akcionářů ani korunu, ani korunu! No ano, ty jsi sice ředitel, ale zdaleka se nepropadneš tak hluboko jako já. Padesát let ve finančnictví, padesát, Pedere. Já už si nemůžu dovolit takový komfort a nechat se jen tak odepsat.“

Otto zněl přímo žalostně, ale Peder pro starého předsedu představenstva s hroší kůží nacházel jen stěží nějaké pochopení.

Posadili se do světležlutých kožených křesílek, která stála náhodně rozeseta po celém rozlehlém prostoru společných kanceláří. Peder si zakryl obličej dlaněmi.

„K Beijerovi máš ze všech nejbliž ty, jenom ty mu můžeš promluvit do duše,“ prohlásil Otto a přehodil si nohu přes nohu.

„To už je jedno,“ zamumlal Peder. „Pokud vyjde najevo, jak jsme zacházeli s tím oceňováním, budeme za to stejně zodpovědní my dva, ne on.“

„Ne, vždycky můžeme ještě tvrdit, že nás obelhal. Tak sakra, je to přece vedoucí oddělení, má svoji odpovědnost, podvedl ostatní ve vedení, tečka. Důležité je, abychom si my dva navzájem kryli záda.“

Zatímco Otto mluvil, Peder zvolna odvracel hlavu stranou. Sotva však Otto dořekl poslední větu, Peder sebou trhl.